

یاد دوه وری کډان کډان گډان نه وه 64... کهریم کا که

64

به عيزرائيل بښن: که مڼک ځای دوا بخت، گوځی کډساران له رڼیه،
چهند هه ناسه یه کم ماوه، چاویشم له رڼیه

قوتا بخانه، قوتا بخانه ی پښان نیه، هه سته که کم ته نگې ته وه، وهک
بلای له کډیت کرابین، چ جڼم لډ دیار نیه، تووشی هه ناسه بډک
ده بم، پښتر وا نه بوو، به دځی ځای بای با ځمان ددها، سبه ینان زوو
له گه ډه نگی (ئهی ره قیب) کډشکه ئاسا به سر دره خته کان هه ډه فڼین،
له گه ډ (ئهی شه هیدان) له ناو گډه پانه که ده نیشینه وه، به (سډوهو
مډوه...) وه ده چووینه پډل، له ته نیشته ئازادی هاو ډم داده نیشتم و
خواخوام بوو مام ډستا زوو زوو هه ډمست ډن، حزمده کرد هرچی پرسیار
هه یه له منی بکات.

ډستا وا نیه، ځشیه کان له گه ډ ئهی ره قیب و شه هیدان و ئازاد
هه ډفڼین و نه هاتنه وه، له بیرمان بډ، ناوه ناوه لهو خه ته
ده رده چووین که بهر ډوه بهر بډمانی کډشابوو، بهر ډوه بهر ده یگډ:
ئوهی گډتم خه ته، نا بډت لځی ده رچن و پډ به خواری دان ډن.

یهک له وانه نه گډتنی (ئهی ره قیب) بوو، به ډام له پډ له لایه که وه
سه دای (ئهی ره قیب) به رزده بډوه، ئهو به داره وه ده گه یشته و پهرته ی
پډده کردن، ئډ، با له ئاوده ستخانه دوورنه که ومه وه، پښتر له سر
دهرگا و دیواری ئاوده ستخانه قوتا بخانه نووسینم نه دیتبوو، له هی
مزگه فتی شځه لا و خانه قا و قیبله خوارو... دیتبووم، نووسینم
دیتبوو، نازانم بډچی بیرم بډ ئوه نه چووبوو که ئهو جڼیه جڼی
نووسین بډ، بڼیه که دیتم، تووشی سه رسوو هه هاتم، وه بیرمد،
دانیشتبووم، سه رم هه ډبډی، له سر ده رکه که به خه تڼکی درشت
نووسرا بوو (...)، ته وام نه کردبوو، شه روا ډم هه کډشایه وه و ده رپه ډیم،
نه متوانی به دیاریه وه دانیشم، پډموابوو ئه گهر پتر ته ماشای ئهو
شه ش خه فت پیتیه بکه م، ځم ده گر ډته وه، وا بز انم تا چهند خه فته
نه چوومه وه ئهو ئاوده سته، چاوه ډم ده کرد دووه که یدی چډل بن، له دځی
ځم ده مگډ، که سډ که س بډ، کوو له ناو ئاوده ست شته ده نووس! که چی
زډری نه برد به ده ستی ځم له هه مان ئاوده ست شتم نووسی، بز انین چډن
وچیم نووسی.

ره‌نگه له ئاو‌ده‌سته‌که‌ی ناوه‌ند بووب‌ت، پ‌شمه‌رگه‌م دیت، سپی سپی، بریقه‌ی ده‌هات، پ‌شمه‌رگه‌که درشت بوو به‌ام (بژی)یه‌که‌ی پ‌شی ورد، پ‌ده‌چوو تازه‌ت، دوور نیه‌ئو کو‌هی پ‌شه‌من هاته‌ده‌ر نووسیب‌تی، ئه‌ر ک‌ بوو؟ له‌ ترسان به‌ بیرمنه‌هاته‌وه، ز‌ر ترسام، به‌ پ‌ه‌پ‌ هاتمه‌ده‌ر، گوتم نه‌بادا به‌ مل مندا ب‌، ر‌ژ‌کیت‌ر مه‌لا مسته‌فام دیت، نووسرا‌بوو، (سه‌ر‌کی کوردان مه‌لا مسته‌فای بارزان)، له‌و ساته‌ده‌نگی به‌ر‌وه‌به‌ر هات، وه‌ی خ‌وایه‌چ بکه‌م، خ‌ ببین‌ ب‌ یه‌کودوو به‌ ملی منیدا د‌ن‌، باشه‌خه‌ته‌که‌ به‌ ده‌ستخه‌تی من ده‌چ‌! ته‌ماشا ده‌که‌م کتومت هی منه، ره‌نگه‌ واش نه‌بووب‌، به‌ام ترس‌وای نیشانم دا‌ب‌ت، قسه‌یه‌کی یاری‌ده‌ده‌رم بیره‌هاته‌وه: نه‌که‌ن له‌ ئاو‌ده‌ستخانه و سه‌ر دیواران شتی ق‌ بنووسن، ده‌ستخه‌تی هه‌مووتان ده‌ناسمه‌وه.

خودایه‌چ بکه‌م، ده‌نگی به‌ر‌وه‌به‌ر نزیک‌تر ده‌ب‌ته‌وه، هه‌وکه‌ ده‌گاته‌ سه‌رم و ئه‌و سه‌ر‌کی کوردانه‌ به‌ ملی منه‌وه ده‌که‌ن و ده‌مه‌نجنن، باش بوو ب‌م‌ هات، بیر‌کی باشم ب‌ هات، ده‌سته‌سه‌که‌م ده‌ره‌نا و پوخته‌ سه‌ر‌کم ره‌شکرده‌وه، هاتمه‌ده‌ر، به‌ر‌وه‌به‌ر له‌و نه‌ما‌بوو.

ئیدی ئاو‌ده‌ستخانه بووه‌ج‌ی: برووخ‌ حوکه‌ت، بژی پ‌شمه‌رگه‌، بژی ...، بمر‌ ...ه‌ فندی، منیش هاته‌ سه‌رم شت‌ک بنووسم، چه‌ند جار ته‌باشیرم له‌گه‌خ‌م ده‌برده‌ ئاو‌ده‌ست‌، غیره‌تم ده‌دا خ‌م، ده‌ست و ته‌باشیر له‌ دیوار له‌ ده‌رگه‌ نزیک‌ ده‌بوونه‌وه، ده‌مگ‌انه‌وه، ز‌ری برد تا نووسیم: (بژی پ‌شمه‌رگه‌)، له‌ ساتی نووسین‌ هه‌و‌مدا ده‌ستخه‌تم بگ‌م‌، ب‌وه‌ی نه‌ناسر‌مه‌وه، له‌ ساتی نووسین‌ ته‌ماشای بن‌ ساپیتهم ده‌کرد، نه‌وه‌ک‌ چاو‌ک‌ له‌وه‌چاو‌ی ل‌ب‌، نووسیم و ده‌رپه‌یم، تا ناو پ‌ل‌ گیرنه‌بووم، وام هه‌ستده‌کرد، ئاشکرا‌بوومه‌ و به‌ دوامه‌وه‌ن، ئه‌و ر‌ژه‌ه‌زمده‌کرد ت‌ک‌ای قوتابی قوتابخانه‌ی ز‌وه‌ر ب‌ سه‌ر پ‌شاو بچنه‌ئو ئاو‌ده‌سته‌ی پ‌شمه‌رگه‌که‌ی منی ت‌دایه‌ و به‌ چاو‌ی خ‌یان ببینن‌چ‌ن ده‌دره‌وش‌ته‌وه، له‌ پشووه‌کان ده‌چووم له‌ سه‌ر ده‌رگا گه‌وره‌که‌وه ته‌ماشامده‌کرد داخوا ک‌ ده‌چ‌ته‌ دیداری پ‌شمه‌رگه‌که‌ی من، ئه‌و ر‌ژه‌ ز‌ر شاییم به‌خ‌م ده‌هات، هه‌ستمده‌کرد ئازایه‌تیه‌کم نیشانداه‌وه، له‌ ده‌ست که‌م که‌س د‌، حه‌یف که‌س به‌و ئازایه‌تیه‌می نازان‌، ده‌مویست هاواربکه‌م: ئه‌وه‌ من بووم له‌ ناو ئاو‌ده‌ست‌ به‌ خه‌تی سپی نووسیم: بژی پ‌شمه‌رگه‌، به‌ام ترسی س‌داره‌ زارمی ده‌به‌ست، ئاخ‌ر ده‌مبیست له‌ سه‌ر قسه‌یه‌کی وا، له‌وه‌ش سووک‌تر، خه‌ک‌ له‌ قه‌ناره‌خانه‌ی مووس‌ له‌ قه‌ناره‌ دراوه‌.

له‌ قوتابخانه‌ ده‌هاتمه‌وه، باران نم‌ نم‌ ده‌باری، له‌ نزیک‌ به‌رده‌بازی

نزيك ما - له كهنده كه بډه بار هه بوو ب په ينه وه - پياو كم دى
ج هوى كهر كى به دهسته وه، ده بينم ده موچاوى خو ناويه، له پشه من
په يه وه، له پشه ده رگى ما مه سنگه كى له عرد داکوتا، كهره كى
بهسته وه، له ده رگى دا، به كهره كى ناسيمه وه! نه وه پياوه كى
بنه سراوه يه، خزمه، زوو زوو د، نه وه پياوه فشه زډر ده كات، هر
ب په زډر كهس (فشى بنه سراوه) ده ډډډ، نه، نه، نه ستا وه ختى فشه نيه،
كا برا سر و چاو و يه خه و سر شانى خو ناويه، له بيرمه دا يكم
گ ت:

كو م، غارده ما ى مام ت فيقى رحمه تى بډ ده رمانى برژانه وهم
بده ن.

به چاو جوو قان گه يشم، ما بيان له كډډډ نه چند ما سر ى ما
مه، به ده ستډى، كچه كى شوو شه يه كى دام، به غاردان هاتمه وه، له
نزيك ما ساتمه م كرد، شوو شه به بډډ ك كهوت، گه وره ترين پارچى
لاى مله كى بوو، مله شوو شه هه گرتنه وه، چاو شډډډ نه به رانبر دا يكم
راوه ستام، گوتى:

به مى شكوت شكان دت!

كه م ك دام، گوتى:

غارده ما ى حمده، بډ ده رمانى برژانه وه. به مام لهو سر كه
هاتيه وه، غارنه دهى.

دهو كهنده و كهنده شډډ بوومه وه، حمده مه ستان پرسى:
ب چپته؟!

ت مگه ياند كه فلانه كهس برينداره، حمده مه ستان خى هات، برينه كى
ب خاو نكرده وه و برژانده وه، فشى بنه سراوه به دم چايه
خواردنه وه وه، سرهاتى برينه كى گډډډ ايه وه، سربازه كانى بازگه كى
پشت باداوه، رايده گرن، كډډډ پرسىارى لډه كهن، نه ویش به شوازی
خى وه ما ميانده داته وه، هه سته كهن فشى بيان پډه كات، ئيدى به
قن داخه تفهنگان وه ريده گه ډډډ و شلو كوتى ده كهن، ده بډت بډم من
لهو سډوبه نده پډه كوتم كه هر چوار ده وړى شار سربازبه ند و
جاشبه نده، وه كو پشان نيه هر ده مډ بته و روو له شار بكه يت، يان
ملى ئاقار بگري و كهس نه، ها كا برا، كډوه!

له بيرمه حمده مه ستان به فشى بنه سراوه ى گ ت:

ما خرا، ده ډډ ى له چى اى سپان هه ډډ راوى، ج په كى ساغت نه ماوه.

سپان سيامه ند نا، مام ت فيقى بيره نامه وه، نه وه پياوه جه به بان
بوو، دنيا و بنى اى ده كرد، جار هه بووه به شش مانگ به حفت مانگ
بزر بووه، به مگه ل بزنه وه په داب ته وه، بزنى وا كهس نه له
كوستان نه له گه رمان نه يديتووه، ده تگوت هى دنيا يه كى جيا له
دنياى نه، نه وه پياوه به پډډډ او هه چرمينه كانى كه له پډى كه سم

نەیدتبوو ئاران و توورانی دەکرد، سوڤندتان لە سەرم نیە، ئەو
پیاوێ بە کەینی ماڵات گەشتێتە چای قافیش، ئاخە زۆر جار لە سەر
نەریزکان، لەگەڵ بابم دەیکرد، بەفر و سەرمای چای قافی
دەگۆڵایەو، ئەو قافی من تەنێ لە هەقاییەتان ناویم دەبیست،
قەسەکانی مام تەفیشم هەر بە هەقاییەت وەردەگرت، ئێ، بەهاریک مام
تەفیق بزر بوو، هاوین هات نەهاتەو، پایز بە سەردا هات، مام
تەفیق پەیدانەبۆو، درەنگ هەوا هات: هەدراو، لە دوورەو
فاتحای بە بخوڤن، گیانی سپاردوو..
لە کو؟!

لە سپان، رێک لەو جەمەتە سیامەند هەدرا و خەج بە دوایدا چوو،
بەلام کەس بە دواي مام تەفیقدا نەچوو، وەبیرمدا، پلکە نەخشینی
ژنی دەیگۆ:

خەزگە دەگەشتە سپان، دەمزانی چی دەکەم، خە منیش لە خەج کەمتر
نیم.

مام جەمەتە بوان جگە لە بابم، زۆر برادەری حەمەد مەستانیش بوو،
وەبیرمدا کە ئازەلێکی دەکوشتەو، قاپێکی گەورە نەرمک و شتێک لە
پشتەکە بە حەمەد مەستان دەنارد و دەیگۆ:

گۆشت قایل بە بازە.

هەبوو دەیگۆ تە مام جەمەتە بوان:

لێ مەنێرە، بە عەرەقەو سەندانی دەکات.

جەمەتە بوان لە بن برێ پەکانیەو کە داو داو سپیشیان تەکەوتبوو،
نیگایەکی دەکرد و دەیگۆ:

قەسە قۆڵۆ..

لە گۆشتی جەمەتە بوانەو تووری بابم بێرکەوتەو، بابم ئەو ساڵانە
لە باخچەکە تەنیش باخی گۆکەند باخچەوان بوو، بە تاریکی دەقۆڵی
و بە تاریکی دەهاتەو، حەمەد مەستان ناوی لێنا پیاوی تاریکی بە
تاریکی، لە گەڵانەو، لەو تەڵانە لە شینایی هەبوو، سەر و دەسکی
دەهەڵناپەو، دەسکێ کەوەر، کەرەوز، تەڵە توولە، توور.. بەلام
توورە کە دوو دەسک، ئاخە دەسکێکیان بە حەمەد مەستان بوو.

دیمەنە کە لە خەون لێلتر خەڵ نیشان دەداتەو، ئەو تەپاوی بە دەم
مژی قوو لە جگەرە کە خەڵ و بابمی خستە تە ناو دووکەڵەو، دەقۆڵتە
بابم:

تە وەك ئەو وای لە گەڵ حەمەد مەستان دانیشتی و عەرەق بەخێتەو،
ئەدی نازانی لەگەڵ هەر سەلکە توورێک شووشەیهك عەرەق دەخواتەو؟!
گوناحت دەگات، چیدی تووری مەد.

بابم کە بە دەست دووکەڵی لە رووی خەڵی دوور دەخستەو، بە دەم
کۆخەو:

ناوه لـا به وه گونا هم ده گاتـ كه له گهـ تـ راوه ستاوم .
ئه وه شی گوت: همه د مهستان به پـی خـی منیش به پـی خـم، تـش
ه زده کـی له سـر ده ست بـ.

((همه د مهستان تـی ساـكـ ده سكه تووری كرده وه)) ئه وه قسه ی
ئـوارانه ی دایکم بوو، ئـواره یه له ده رگا درا:
كوـم ده ركه یه، بزانه كـیه؟

كردمه وه، كچه کـی همه د مهستانه، به مه نجهـ كه وه له سـر ده رگا یه،
ئه و كچه ی دایکم به پـكه نینه وه به سوورتكـ بانگیده كات، كچه بزـزه كه
به دهم پـكه نه ینه وه:

دایکم ناردی، مه نجهـ كه مـ لـ بده نه وه.

مه نجهـ گه وره یه، ده مویست سـری بكه مه وه، نه مكرده وه، دایکم رـیكرده
مه نجهـ كـی گه وره تره وه، وای ئه وه چیه، تا مه نجهـ ی به تاـم بـ
كچه کـی همه د مهستان برده وه، رـ بووه ساـه رـ، ئاخر ده زانن
مه نجهـ ی پـ چـی تـدایه! با بم دهـ:

له كه و دهـچـ، كه وه، ئا، كه وه.

چه ند كه وـ له ناو چه لاوی كه وـ به تام راکشا بوون، وه رگهـ ایـنه سـر
كه و، خودایه چ تامـكـی هـه بوو، من جاری ئـكـیه گـشتی كه و بخـم،
گـشتی سووسكه و رهـشـه و كـشكه م خواردبوو، بهـام كه و نا،
وه بیرمدـ با بم گـتی:

همه د مهستان دـی گـلهـكـ باشه، له سـر ئه و دـباشیه ی وا پـدهـچـ
خودا بیـاته به هـشتـ.

دایكیشم قسه کـی خـی کرد، مه به ستم تـی ده سكه تووره كانه.

له گهـ كچه قشتیله سوورته کـی همه د مهستان، یاده وه ریم زـره، ئه و
كچه له سووكهـه یی له كه ویار دهـچوو، له هـهـبـه ز و دابهـز، له
هـهـاتـنـ كه س نه یده گـهـشتـ، له بیرمه (زیل) له لای سـید مارفه وه
ده هات، له راست ماـی همه د مهستان، زرم، زرمه یه کـی وای لـوه هات
وهـكـ ئه وه ی زه وی ته قیـبـته وه، ئـمه له پـشـماـی همه د مهستان
دانیشتبووین، دیتم كچه سوورته كه له شوو كه كه، ده رگای نه دیته وه، یان
پـویستی به ده رگا نه بوو، به بازـ خـی هـهـدایه سـر دیوار و
ئاودیوی حه وشـی خـیان بوو، من له ده رگاوه چوومه ماـیان، ژنه کـی
همه د مهستان، جامه ئاوی بـ راگرتین:

ئاو بخـنه وه، چ نه یه، زیله كه تایه ی ته قـی.

به ترسه وه له ده وری زیل ده سووـایـنه وه، دیتم، له پشته وه ی زیل چه ند
سـهـربازـ سـهـریان به سـر یه كتر كـردووـه خه وتوون، بهـام دواتر
پـكه وتم، سـهـربازه كان نه خه وتوون، مردوون و به ده سـتی پـشمه رگه
كوژراون، ئه وه ش جاری ئـكـ بوو، سـهـربازی كوژراو ببینم، ره نـگه هـهـر

ئەو رۆژ بووب، كە ھەمدە مەستان وا لە خۇدا پاڤا يەو: خۇدايە، بـ خاترى ئەو ەره قە نازدارە، لە دنيايـ تـوى سەرباز بـپـيەو.

سەربەردە يەكيدى كچە سوورتكە كەم بىركەوتەو، ھەـاتنەكەى ناو قەيسەرى، لەوـ لەو سەرە كـانەى كە بەو ديوى (قەبرـكە) كە بـپـ دەسووـيـتەو، دووكاندارـكـ ھەيە، نازانم كـ كـنـرى دەـنـ، نازانم كـنـرەكەى لە چيەو ھاتوو، بەـام دەزانم گـپـاـكەى دەستى ھەـ دەـن لە كـنـرە، دوور نيە لە گـپـاـكەيەو ئەو ناوہى ھەرگرتـ، ئـ، كچەكەى ھەمدە مەستان ديارە ھەزى چـتە كـنـر، پەلامارى كـنـرى دا، كـنـرەكەى لە دەست راپسكاند و ھەـات، دايكى دەـنـتە من: كوـم، بکەو ەووى لـى بستـنەو. دايكەم دەـنـتە دايكى:

كچـ، ژنـ، ئەو كچەى توو بە كوـى من دەگيرـتەو؟! بە قسەى دايكەم كرد و كەوتە دووى، قەيسەرى زـر پـ نەبوو، لە ناو پەنيرفرـشان گرتە، وا بزەنم خـى راوہستا، ترسا لەوہى بزى بـ، بە زـر لە دەستم دەرھـنا و ھەـاتم، كەوتە دووم، كاتـ دەستى گەيشتە شانم و رايتەكاند، گـپـاـ لە دەست من نەماوو، مام كـنـر، گـپـاـ گـمـكـ كـنـرى لـ راوہشاند و گوتى: ئەو جارە شتى وا بکەيت، بەو گـپـاـ ە تـروپـ دەتکوتم. دايكى دەـنـ:

سوورتـ، لە تـ كەمتر بم، ئەگەر جارـكيدى لەگەـ خـم بـتەـنمە باژـ. سوورتـ دەـنـ:

ئەوجا چيە، لەگەـ با بم دـم. ئـى! گوـم لە لوورەى سەگە، با بچمەو ە كن پيرى سوارچاكان، لوورەى سەگ ئيزرائيلى لەگەـ، دەترسم زـر نزيـكەوتـتەو، دەچم لە سەر دەرگا تاكە پـپـاـوـكى خـم دەمەونخوون دەكەمەو، گوـى كـساران زـر جار دەيگـ:

ئەگەر سەگ لووراندى، پـپـاـو دەمەونخوون بکەنەو، بەو ە عيزرائيل دوور دەكەوتەو، وام كرد، من ترسى پيرى سوارچاكانم ھەيە، دەترسم ئيزرائيل زەفەرى پـبـبات، سەگ لە لوورە ناکەو، تاكـكيديشم دەمەونخوون کردەو، سەگى سندانكوشتى پتر دەنگ ھەـدـنـ و لوورەى گوـ كاسدەكات، ھەرچى پـپـاـو لەوـ بوو سەرەونخوونم کردنەو، سەگ نەيـپـيەو، كەوتە پاڤانەو:

خۇدايە، بە عيزرائيل بـپـ لـرە دانەبەزـ. سەگ لە لوورە كەوت، ئـخەيش، عيزرائيل لە بەلاشاو ەووركەوتەو، زـرى نەبرد لەو سەرى كـانەو بوو ھاتو ھوار و رـپـ، گەـكـ

رژایه کۆمان، چ بووه؟

خانوو رووخواوه، عیسرائیل که تنی خێ کرد، ژنی شلمفر شه که بن کهوتوو و وهکات گیانی ده چوو، شلمفر شه له کۆمانی ئهودیو خانوو کی خشی هه بوو، له بهلاشوهی ههیند خانووی وا خشی کهم هه بوو، خانووه کهی به کر دابوو، هاتبوو له کۆمانی ئه مه له خانوو کی رزیو ده ژیا، زه که سیش پیا نگو تبوو:

ئه و خانووه بهری دوو باران ناگر، ده رووخ.

شلمفر شه تا ژنه کهی له سه ر دانه نا، گوێی له کهس رانه گرت، ئه، له وه وه پتر باوه م ه نا که له گه لوورهی سه گ عیسرائیل به ره وه یه، باوه یشم به وه هات، پیا و نخوونکردنه وه، کاری خێ دهکات، ههچ نه ب، چه ند ما ئیسرائیل له ما دوورده خاته وه، له بهر خ مه وه ده مگوت، ئه گه ر وام نه کردبا، ئیسرائیله که له حه وشه ی ئه مه داده بهزی و ده چوو گز پیری سوارچاکان! پنه ده چوو زه ر باوه م به و قسه یه ی خ م هه بوو ب، ئاخر له دیدی منه وه پیری سوارچاکان له هه مزه پا هوانیش پا هوانتر بوو، پموابوو ئه گه ر سه د ئیسرائیل ده وری بده ن، به رانگژیان ده ب ته وه و به ده ستی به تا ره وانه ی ئاسمانیان ده کاته وه، ئه وه ش ب م من هه ر چاوه ی ئه وه بووم خودا سه ر ژ جا حلی بکاته وه و له و سه ر ژه دنیای چن ده و وا دایه ژ ته وه، پیری سوارچاکان توند بوو، له زه ر شت توند، با بم ده تگوت له و پیا وه نه، من زه ر جار هه ند قسه ی ئه و کو و با به م له کن یه ک راده گرت، له رسته یه کیش خزمی ئه کدی نه ده بوونه وه، دواتر دوو قسه ی ئه و کو و با به م به و شه وه یه دا شه وه:

شه و نیوه شه یه که، له گه با تیر ب، تیر تیر، چ سووکه شه چ شه ی تیر مه سه ره تی ده و.

پیری سوارچاکان که م شه انی بوو، ناوه ناوه خه یا ی ده چوو کن ب ن و سه تیر.

با بم ده:

با تا ب تا دوا تا ی تا، قاوه چه ندی تا ل ب، دانیشن و قسه

شیرینترن

با بم، ئاماده بوو قومه ژههر ف بکات، ب سه رسمتدانی سووکه شه

منی مندا تدا ما بووم، له نه وان باب و با پیر،

ئه ره بچه ک ی ژههر و قاوه، یان مه یدانی ب ن و سه تیر!

باشه، با بگه مه وه کن با بم، ئه و ئه واره یه رادی قسه ی خشی زه ر

کرد، پشه مرگه له زه ره سه رکه وتنی گه وره یان ت مار کردوو،

سه رباز ق انیان ت کهوتوو، دیاره پیری سوارچاکان چه ند شه و که گو

له رادی راناگر، ئه، له ته نیشت با بم دانیشنووم لایه کی سا ق که یم

به خ مدا داوه، حه زده کهم بچه ک شی، ئاخر سه ی ده و، ده چ ته

دوای گوئی کساران، داخوا کنگ دتهوه، رگهش ناخشه، شار به جاش و سهرباز تهلبنده، وهك دهك له دهرهوهی شاریش شهوشار و تپبارانه، بهام دم به ریشتنیش خشه، ئاخو گوئی کساران دتهوه و لهگه پیری سوارچاکان به یهکودوو شاددهبنهوه، پیری سوارچاکانیش ئهو ببیند سهر پ دهکهدتهوه.

ئهو شهوه درهنگ نووستم، سبهیند ز درهنگ ههستم، لهو شهوه له نوان خهوتن و ههستان بهفرکی ئهستووور کهوت، چک دهبوو، به دیار بهفرهوه چهپهسابووم، به دهنگ به ئاگا هاتم، چاوم گگا بهفر نهبوو، دهستم گگا بام نهماووو، ریشتوووه، به دوای گوئهکهی پیردا چوو!

به نیازی چوونه سهر ئاو هاتمه حهوشه، ئای، ئهو چیه، ر نیه بگهमे ئاودهست و بهلوووعهکه، ئهو ههموو خهکه چ دهکن له مای ئمه، ههر ههندهم زانی خم له بن ساقکهی بام دیتهوه، دهستی بهسهرمدا ههنا و گوتی: خه م مهخ، با پیرت عهمر خوای کرد.

غارمدایهوه ژر و خم خسته بن لهفهوه و تروپ گریام، له سهر راسپاردهی خی بردیانه سهید مارف، پیری سوارچاکان گوتبووی: به زیندویتی چوومه ته خزمهتی سهید مارف و برادر بووین، به مردوویش با پکهوه بین.

ب پیری سوارچاکان ز گریام، کهس ههندهی من بی نهگریاوه، له بن لهفه، له ناو ئاودهست، له پهنا دیوار، له بن کلاک بی دهگریام، نه مدههشت کهس گریانم ببیند، کهس گریانی منی نه دی جارک نه ب، ئهویش کات قسهیهکی پیری سوارچاکانیان گایهوه، له سهره مهرگ گوتبووی:

((به عیسرائیل ب: کهمک خی دوا بخات، گوئی کساران له ریه، چه ند هه ناسهیه کم ماوه، چاویشم له ریه)) به بیستنی ئهو قسهیه له پمهی گریانم دا و بهرهو گستان بهرهو گگی پیری سوارچاکان ههاتم، له سهر گههکی ده مگوت: عیسرائیل گهیش و گوئی کساران ههر نهگهیش.

وه بیرمد بام تپ وکللی له دهرگای پیری سوارچاکان دا و گوتی: تا دایه هه مین نهیه تهوه، کهس بی نیه بیکاتهوه.

گوئی کساران هاتهوه بهام کنگ! پیری سوارچاکان کفیشی زهره کردبوو، هاتهوه، ئهوه تا له جی پیری سوارچاکان بست و اوهر دانیشوووه، هه ن هه ن فرم سکان هه دهوه رند، دهک وووژ تهوه، ده نووژ تهوه، چاو به دیوار و بن ساپته دا دهگ و نازانم له چی

ده پاښته وه، وهك من دېتم، ئيزرائيل ديتباي ده چوو پيري سوارچاكانى
بډ ده هښا يه وه..

به هاتنه وهى گوڼى كښاران من كه ئاگرى كښچى پيري سوارچاكان
گرتبوومى، كه مڼك فښكبوومه وه، وهك ئه وه دڼم ئاوپرژښن بكن و ابو،
تا ئه و نه هاته وه چاوم به راىي نه ده دا له په نجره وهش ته ماشاى
چاوه كهى پيري سوارچاكان بكم، هر ئاوڼم له ولا نه ده دا يه وه، له دڼى
خڼم هزار جار گوتوومه:

به خڼم ربښته وه نه نه جوانه كم، له مودوا شه وان له كن تڼ ده خوم.
واى! گوڼى كښاران نيازى چيه؟ به ناو ما ځ كه وتووه، بهش بهش
ده كات و له بهر خڼم يه وه ده ښځه:

ئه و سڼ به بڼ بووكى گچكم، ئه و جاجمه بڼ بووكى گهوره م، ئه وه...
شتڼكى كه مى بڼ خڼى هښته وه، له دا به شكر دنى فرده خورپه كانيش بهش
خڼشى دا يه دا يكم، تكاى دنيايان لڼكرد نه وات، رڼيشته، ده يگڼ:
ده ښځه م، تا نه يكوشووم، با بڼم..

رڼيشته و بڼ نه نك و با پير مامه وه، بڼ رڼيشتنى و يش به دزيه وه
رڼندكى زڼرم هڼوه راند، دره ننگ سڼ پير زه كه (به رد، خڼخا، باول) م
بیركه وتوه به دواياندا گه ڼام، نه مدیتنه وه.

به دوویدا دڼ..